

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

— — — ,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/8532 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 16 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 november 2004 heeft de Minister voor *Vreemdelingenzaken en Integratie* (hierna: de minister) een aanvraag van appelllant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 7 februari 2006 heeft de minister het daartegen door appelllant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 februari 2007, verzonden op 20 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appelllant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelllant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de *Vreemdelingenwet 2000*, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de *rechtsbescherming in algemene zin* beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

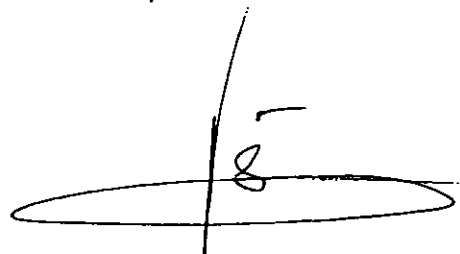
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juli 2007

91-553.

Verzonden: **5 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSpraak

Reg.nr.: AWB 06/8532
V-nummer.

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. M.N.R. Nasrullah, advocaat te Rotterdam,

tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. M.R. Verdoner.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op , gesteld staatloos, verblijft naar eigen zeggen sedert 19 september 1999 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Op 29 januari 2004 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) met als doel 'klemmende redenen van humanitaire aard' c.q. 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'. Bij besluit van 16 november 2004 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit op 30 november 2004 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 7 februari 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Op 15 februari 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 24 november 2006 een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 december 2006. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door mr. P.H. van Akenborg, kantoorgenoot van zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder een beperking verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Reg.nr.: AWB 06/8532

2

1.2. Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, onder w van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de in artikel 14, tweede lid van de Vw 2000 bedoelde beperking verband houden met verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

1.3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge artikel 16, tweede lid, Vw 2000 kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

1.4. In artikel 17, eerste lid, Vw 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen genoemd waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv.

1.5. In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, Vw 2000 wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste van het bezit van een mvv zijn vrijgesteld.

1.6. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

1.7. In artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000 wordt uitwerking gegeven aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, Vw 2000.

1.8. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen. Eiser heeft niet aangetoond dat hij staatloos is en dat hij om die reden buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. Niet is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Nu eiser niet aan de gevraagde beperking voldoet dient hij over een geldige mvv te beschikken. Eiser beschikt hier niet over noch komt hij in aanmerking voor vrijstelling van het vereiste hierover te beschikken. Er is voorts geen grond gevonden om aan te nemen dat toepassing van artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Op grond van artikel 7:3, onder b, Awb is van het horen van eiser afgezien.

3. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij voert daartoe aan dat hij van het mvv-vereiste vrijgesteld dient te worden op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. Ten onrechte verwijst verweerder naar hetgeen hij eerder heeft gesteld. Immers, de bezwaarfase dient als een heroverweging. Van een zorgvuldige (her)beoordeling is dus geen sprake. Voorts heeft verweerder ten onrechte afgezien van het horen van eiser. Ten onrechte gaat verweerder voorbij aan het feit dat eiser reeds geruime

Reg.nr.: AWB 06/8532

3

tijd verbleven heeft in Nederland, zulks met instemming van verweerder (artikel 3.1 Vb 2000). Het belang van verweerder voor een restrictief toelatingsbeleid kan derhalve geen rol meer spelen.

Gezien het langdurig verblijf van eiser hier te lande, waaronder rechtmatig verblijf op grond van artikel 3.1 Vb 2000, kan Nederland worden gezien als een land van bestendig verblijf. Derhalve zou een mvv-aanvraag in Nederland ingediend kunnen worden. Het stellen van het mvv-vereiste is dan ook thans niet aan de orde.

4.1. De rechtbank overweegt het volgende.

4.2. De rechtbank overweegt dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet heeft aangetoond of aannemelijk heeft gemaakt dat hij staatloos is. Gelet daarop heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden van de gevraagde verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'.

4.3. Gelet op het voorgaande heeft verweerder vervolgens het ontbreken van een mvv, welk ontbreken niet in geschil is, aan eiser kunnen tegenwerpen. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser aangevoerde omstandigheden geen grond vormen voor de vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000.

4.4. Voor de stelling van eiser dat het belang van verweerder voor een restrictief toelatingsbeleid geen rol meer kan spelen, aangezien hij reeds geruime tijd in Nederland verblijft en hij in verband met onderhavige aanvraag rechtmatig verblijf had op grond van artikel 3.1 Vb 2000, bestaat geen grond. Dit geldt eveneens voor eisers stelling dat Nederland het land van bestendig verblijf is, reeds omdat eiser nimmer rechtmatig verblijf hier te lande heeft gehad op grond van een verblijfstitel.

4.5. Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten hem te doen horen alvorens op het bezwaar te beslissen overweegt de rechtbank het navolgende. Zoals is overwogen in de uitspraak van 13 juni 2003 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (JV 2003, 335) vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. Met toepassing van artikel 7:3 Awb kan dan van het horen ook slechts worden afgezien indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een ander besluit.

4.6. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift. Daartoe is van belang dat gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, er geen twijfel over kan bestaan dat het bezwaar geen redelijke kans van slagen had. Verweerder kon derhalve afzien van het horen van eiser.

4.7. Aangaande eisers stelling dat, aangezien verweerder op onterechte gronden niet is overgegaan tot herroeping van het besluit in primo, dient te worden overgegaan tot een vergoeding van de in bezwaar gemaakte kosten voor rechtsbijstand, overweegt de rechtbank als volgt. In artikel 7:15 Awb is

Reg.nr.: AWB 06/8532

4

bepaald dat de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten, door het bestuursorgaan uitsluitend worden vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens onrechtmatigheid. Nu de beslissing in primo niet onrechtmatig te achten is heeft verweerder dit verzoek terecht afgewezen. De grief van eiser kan derhalve niet slagen.

5. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

6. Het beroep is derhalve ongegrond.

7. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H.J.G. Brekelmans, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 16 februari 2007, in tegenwoordigheid van mr. S. de Regt, griffier.

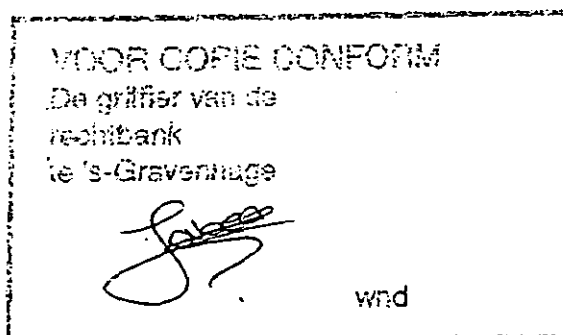
de griffier,

de rechter,

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op: 20 FEB 2007

NASRULLAH ADVOCATEN

Tevens per fax:
070-3651380

F A L K post
 Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG

Ons kenmerk: 16113/pa
 Uw kenmerk : AWB nummer 06/8532 BEPTDN V1 REGT

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
1665	INGEKOMEN
B	20 MRT 2007
ZAAKNR.	
AAN:	✓2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren op , nader te noemen:
 "appellant", te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van
 Nasrullah Advocaten, gevestigd aan de 's-Gravendijkwal 37 te
 (3021 EC) Rotterdam, waarvan de advocaat en procureur mr
 M.N.R. Nasrullah door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd
 tot het instellen van dit hoger beroep en ondertekening ervan.

Appellant komt hierbij tijdig in hoger beroep tegen de
 uitspraak van 16 februari 2007, verzonden op 20 februari 2007,
 met het procedurenummer 06/8532 van de Rechtbank te
 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam,
 Vreemdelingenkamer. In deze uitspraak wordt het beroep
 ongegrond verklaard, welke gericht was tegen de
 ongegrondverklaring, d.d. 7 februari 2006, van het
 bezwaarschrift, welke weer gericht was tegen de beslissing,
 d.d. 16 november 2004, van de Minister voor Vreemdelingenzaken
 en Integratie, nader te noemen "verweerder", om de aanvraag
 van appellant voor verlening van een verblijfsvergunning
 regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14
 Vreemdelingenwet met als doel "klemmende redenen van
 humanitaire aard" cq "verblijf als vreemdeling die buiten
 zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, af te wijzen.
 Een afschrift van de beslissing van 16 februari 2007, bekend
 gemaakt op 20 februari 2007 is hierbij gevoegd. Zie bijlage.

Appellant kan zich niet verenigen met voornoemde beslissing en
 de gronden waarop deze berust en dient daarom hierbij de
 navolgende grieven in.

NASRULLAH ADVOCATEN**Grief I.**

In haar overwegingen onder 4.2 stelt de rechtbank:

"De rechtbank overweegt dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken".

Toelichting:

Ten onrechte heeft de rechtbank zonder deugdelijke motivering gesteld, dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen, dat appellant niet heeft aangetoond of aannemelijk gemaakt dat hij staatloos is. De rechtbank is daarbij volledig voorbij gegaan aan het namens appellant ter zitting aangevoerde terzake. Namens appellant is gesteld, dat betrokkene uit Togo afkomstig is en reeds op 15 jarige leeftijd het land heeft verlaten. Hij heeft, gezien zijn leeftijd en het feit, dat hij het land snel moest verlaten, destijds geen paspoort kunnen aanvragen. Appellant heeft reeds eerder asiel aangevraagd. De Grondwet van Togo verbiedt echter asiel. Gelet hierop is niet aannemelijk dat de Togolese autoriteiten mee zullen werken aan verstrekking van een paspoort en aan een terugkeer van appellant naar het land van herkomst. Evenmin zal betrokkene zich kunnen vestigen in een buurland. Appellant is derhalve feitelijk staatloos. Betrokkene heeft geen familie meer in Togo en zal zich, mede gelet op de vervreemding van het land van herkomst door het tijdsverloop, niet aldaar kunnen handhaven. Appellant persisteert overigens bij diens stelling dat hij in voldoende mate heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Togo. Ten onrechte heeft de rechtbank in haar beslissing bovenstaande stellingen niet meegewogen. De rechtbank heeft daarmee haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Anders dan de rechtbank meent, is er ten aanzien van appellant sprake van een situatie, waarin deze buiten eigen schuld niet kan vertrekken.

Grief II.

In 4.3 overweegt de rechtbank verder:

"Gelet op het voorgaande heeft verweerder vervolgens het ontbreken van een mvv voor de vijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000".

Toelichting:

NASRULLAH ADVOCATEN

Omdat zoals hierboven betoogd appellant buiten diens schuld niet uit Nederland kan vertrekken, behoort het MVV-vereiste niet aan hem te worden tegengeworpen. Ten onrechte is de rechtbank voorbij gegaan aan de gestelde omstandigheden van appellant, waaronder het feit, dat hij op zeer jonge leeftijd het land van herkomst moest verlaten en aldaar geen familie meer heeft. Gelet op het samenstel van factoren zal het vasthouden aan het MVV vereiste in het geval van appellant wel leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, zodat er wel gronden zijn voor vrijstelling.

Grief III.

Voorts overweegt de rechtbank onder 4.5:

'Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten hem te doen horen niet kunnen leiden tot een ander besluit''.

Alsmede onder 4.6:

'De rechtbank is met verweerder van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift Verweerder kon derhalve afzien van het horen van eiser''.

Toelichting.

Gelet onder het gestelde onder grief I en II vergt een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, dat voorafgaande appellant de gelegenheid geboden werd nader toe te lichten op grond van welke feiten en omstandigheden betrokkene niet terug kan keren naar het land van herkomst. De conclusie van de rechtbank, dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift en dat er geen twijfel kan bestaan dat het bezwaar geen redelijke kans van slagen heeft, is gebaseerd op gronden die deze niet kunnen dragen.

Grief IV.

Tevens overweegt de rechtbank onder 4.7:

'Aangaande eisers stelling dat, aangezien verweerder op onterechte gronden niet is overgegaan tot herroeping van het besluit in primo, De grief van eiser kan derhalve niet slagen''.

N A S R U L L A H A D V O C A T E N**Toelichting.**

Gelet op het gestelde onder bovenstaande grieven, blijft appellant van mening dat ten onrechte niet is overgegaan tot herroeping van het besluit in primo, mede omdat ten onrechte is afgezien van het horen. Derhalve zijn er wel gronden voor toekenning voor een kostenveroordeling van verweerder.

Grief V.

Ten slotte oordeelt de rechtbank:

"Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel ...
... niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning".

Toelichting.

Om redenen, zoals hierboven genoemd, is appellant van oordeel, dat de rechtbank haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en ondeugdelijk heeft gemotiveerd. De conclusie van de rechtbank, dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat betrokkene niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning is daarom gebaseerd op onvoldragen overwegingen.

Met conclusie:

De rechtbank heeft haar beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd.

Redenen waarom: appellant U hierbij eerbiedig verzoekt:

1. Het hoger beroep tegen de uitspraak van 16 februari 2007, bekendgemaakt op 20 februari 2007, gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen;
2. Een zittingsdatum en -plaats te bepalen waarop appellant gehoord kan worden alvorens te beslissen;
3. Een kostenveroordeling te geven ten laste van de wederpartij voor de kosten van de procedures in alle instanties en voor

NASRULLAH ADVOCATEN

de kosten van rechtsbijstand aan de zijde van de appellant.

Rotterdam, 20 maart 2007.

Gemachtigde

Bijlage: 1.

ADVOCATEN & PROCUREURS

's-Gravendijkwal 37, 3021 EC Rotterdam, Tel.: 010 - 432 88 87, Fax: 010 - 432 76 08